Judecătoria Chișinău
sediul Centru

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

în cauza civilă intentată în baza cererii de chemare în judecată depusă de

Maxim TCACI

Vs

Ministerul Justiției

cu participarea intervenientului accesoriu Administrația Națională a Penitenciarelor

(*repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată*)

Mențiuni procedurale:
Dispozitivul hotărârii a fost pronunțat în ședința publică din 18 mai 2026
Cererea de apel nemotivată a fost depusă la 8 iunie 2026
Hotărârea motivată a fost întocmită la 16 iulie 2026

Dosarul nr. 2-1219/2026
(Număr PIGD: 2-26010376-12-2-29012026)

Caracterul neîntemeiat al refuzului administrației penitenciare de a permite primirea unor bunuri nu echivalează, prin el însuși, cu încălcarea art. 3, 8 sau 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Repararea prejudiciului moral presupune demonstrarea unei atingeri reale și suficient de serioase aduse dreptului invocat, precum și a prejudiciului moral cauzat.

municipiul Chișinău
18 mai 2026

Judecătoria Chișinău, sediul Centru,
în componență:

președintele ședinței, judecătorul	Ion BOCAN,
grefier	Valeria CĂINĂREANU,
cu participarea:	
reprezentantului pârâtului	Irina VALIUH,
reprezentantului intervenientului accesoriu	Sveatoslav PASCALOV,
în lipsa:	
reclamantului	Maxim TCACI,

în sediul instanței, în ședință de judecată publică și în procedură contencioasă generală, a examinat cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Maxim TCACI împotriva Ministerului Justiției, cu participarea intervenientului accesoriu Administrația Națională a Penitenciarelor privind repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,-

constată următoarele:

ÎN FAPT.

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată în procedura Judecătoriei Chișinău, sediul Centru la 28 ianuarie 2026, Maxim TCACI în contradictoriu cu Ministerului Justiției, cu participarea intervenientului accesoriu Administrația Națională a Penitenciarelor, solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești cu privire la repararea prejudiciului moral în mărime de 1.500 EUR și compensarea cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu examinarea prezentei cauze.

Argumentele expuse de reclamant în susținerea acțiunii formulate.

Potrivit circumstanțelor de fapt expuse de reclamant, la 10 decembrie 2024, a înaintat plângere judecătorului de instrucție din raza teritorială a penitenciarului, împotriva actelor și acțiunilor administrației Penitenciarului nr, 17-Rezina, prin s-a refuzat recepționarea și utilizarea în timpul executării pedepsei penale a două baterii de mărimea AAA și un cablu pentru încărcarea acestora.

La 3 februarie 2025, Judecătoria Orhei sediul Rezina a admis plângerea condamnatului Maxim TCACI împotriva acțiunilor administrației Penitenciarului nr. 17-

Rezina, recunoscând ca fiind neîntemeiat refuzul administrației Penitenciarului nr. l7-Rezina de a primi două baterii AAA și un cablu pentru încărcarea acestora și a obligat Penitenciarul nr. 17-Rezina să transmită aceste obiecte condamnatului.

La 4 octombrie 2025, Colegiul penal al Curții de Apel Nord a decis, recursul directorului Penitenciarului nr. 17-Rezina, Veaceslav DASCAL, declarat împotriva încheierii Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 3 februarie 2025, prin care s-a admis plângerea condamnatului Maxim TCACI privind alte chestiuni care s-ar în procesul executării pedepselor de către condamnați, recunoscând neîntemeiat refuzul administrației Penitenciarului nr. 17 Rezina exprimat prin interzicerea condamnatului Maxim TCACI de a primi două baterii AAA și unui cablu pentru încărcarea acestora, fiind respins ca nefondat, cu menținerea încheierii fără modificări.

Reclamantul menționează că a fost supus unor încălcări ale drepturilor sale fundamentale, inclusiv prin interzicerea contactului cu familia exprimat prin interzicerea primirii/bunurilor, discriminarea exprimată prin interzicerea bunurilor doar reclamantului în raport cu alte persoane condamnate, tratament degradant exprimat prin tratarea reclamantului în mod josnic și umilitor, fără a fi stabilit vreun prejudiciu material efectiv cauzat de acțiunile agenților statului. Mai mult, acesta a suferit suferințe psiho-emoționale considerabile, deoarece este permanent cu trăirea că oricând, fără careva temeiuri temeinice și legale, în mod josnic și degradant poate fi lipsit de bunuri esențiale ce nu sunt interzise în circuitul civil.

Or, consideră că interdicția de a recepționa de la rude asemenea bunuri primitive, fără motiv, sunt de natură să genereze o practică vicioasă în limitarea reclamantului și de alte obiecte. Mai mult, din cauza statutului său de deținut, consideră că administrația își permite un astfel de tratament înjositor în privința sa.

Susține reclamantul că a fost supus unei discriminări directe, deoarece bunul i-a fost interzis doar lui.

În concluzie, reclamantul solicită compensarea prejudiciului moral în sumă de 1.500 EUR, reiterând că această sumă se justifică prin suferințele psihologice intense și îndelungate, precum și de încălcările drepturilor sale fundamentale, incluzând interzicerea ilegală a bateriilor esențiale neinterzise, interzicerea ilegală a corespondenței cu rudele de gradul I prin intermediul întrevederilor, discriminarea directă aplicată de agenții statului, exprimată prin interzicerea doar reclamantului de a primi și utiliza asemenea obiecte. Mai mult, argumentând că compensația solicitată este în conformitate cu practica internațională CtEDO și națională pentru cazuri similare.

Solicită reclamantul Maxim TCACI repararea prejudiciului moral în mărime de 1.500 EUR și compensarea cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu examinarea prezentei cauze

Apărările formulate de pârâtul Ministerul Justiției.

Pârâtul Ministerul Justiției a depus referință prin care solicită respingerea acțiunii înaintate de reclamantul Maxim TCACI ca fiind neîntemeiată și lipsită de suport probant în baza următoarelor argumente.

În apărarea sa, pârâtul indică că prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina nr. 21 ji-447/2022 din 3 februarie 2025 a fost admisă plângerea condamnatului Tcaci

Maxim, a recunoscut neîntemeiat refuzul administrației Penitenciarului nr.17 Rezina exprimat prin interzicerea condamnatului Tcaci Maxim de a primi 2 baterii AAA și a unui cablu pentru încărcarea acestora și obligă administrația penitenciarului să transmită aceste obiecte condamnatului.

Prin decizia irevocabilă a Curții de Apel Nord nr. 21rji-374/25 din 14 octombrie 2025 a fost respins ca nefondat, recursul directorului Penitenciarului nr. 17 Rezina și menținută fără modificări încheierea nr. 21ji-447/2022 din 3 februarie 2025.

Susține că reclamantul nu a prezentat probe concludente care să demonstreze existența unui tratament ce ar atinge pragul minim de gravitate necesar pentru a fi calificat drept tratament degradant în sensul art. 3 CEDO. Iar simpla nemulțumire față de anumite măsuri administrative ale instituției penitenciare nu constituie, prin ea însăși, o încălcare a acestui articol.

Totodată, indică că nu există probe privind aplicarea unor violențe, presiuni psihice sau alte forme de tratament abuziv din partea personalului Administrația Națională a Penitenciarelor din Republica Moldova.

Consideră că reclamantul trebuie să demonstreze că plângerea acestuia are ca obiect cel puțin unul din cele patru interese menționate în această dispoziție, și anume: viața privată, viața de familie, domiciliul și corespondența.

Pârâtul afirmă că sancțiunea aplicată privind refuzul de a i se transmite bateriile și încărcătorul, nu atinge nivelul de severitate care ar atrage răspunderea statului, fiind o măsură temporară și nu încalcă reclamantului Maxim TCACI dreptul la viața privată și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Astfel, restricțiile privind primirea unor obiecte sau controlul corespondenței persoanelor private de libertate sunt măsuri prevăzute de legislația_națională și de regulamentele penitenciare, având drept scop asigurarea securității și ordinii în instituțiile penitenciare.

De asemenea, faptul că instanțele naționale au constatat caracterul neîntemeiat al refuzului privind transmiterea unor baterii nu echivalează automat cu existența unei încălcări prevăzute în art. 8 CEDO și nici cu producerea unui prejudiciu moral.

În opinia pârâtului, prejudiciul moral pretins nu este dovedit, iar suferințele invocate sunt descrise generic și nedemonstrate obiectiv, fără afectare dovedită.

Consideră că, nu se poate constata încălcarea art. 3, 8, 14 CEDO, întrucât, instanța națională a recunoscut neîntemeiat refuzul administrației penitenciare nu pentru că ar fi o ingerință nejustificată a art. 3, 8,14 CEDO, ci pentru că nu este un act veritabil de acuzare.

Totodată menționează că, prin actele judecătorești, s-a concluzionat că nu există motive de refuz, respectiv aceste concluzii, nu angajează răspunderea statului, nu au fost aduse concluzii privind supunerea la tortură, pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante sau afectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

Solicită Ministerul Justiției respingerea acțiunii depuse de Maxim TCACI, ca fiind neîntemeiată.

Argumentele expuse de intervenientul accesoriu Administrația Națională a Penitenciarelor

Instanța a comunicat intervenientului accesoriu copia cererii de chemare în judecată și înscrisurile anexă, astfel că la 5 mai 2026, Administrația Națională a Penitenciarelor a depus referință prin care a pledat asupra respingerii acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Referitor la poziția sa, a menționat că reclamantul nu a prezentat probe prin care să fie demonstrat sau constatat momentul încălcării drepturilor pretinse.

Astfel, a specificat că reclamantul nu a demonstrat suferințe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea în raport cu constatarea condițiilor de detenție, deși legislația îi pune în sarcina reclamantului demonstrarea faptului existenței daunei morale precum și demonstrarea influenței acestuia asupra vieții sale, ceea ce nu a fost demonstrat de către Maxim Tcaci. Or, cererea de chemare în judecată a reclamantului se bazează doar pe faptul că anterior instanța de judecată a constatat faptul că refuzul instituției penitenciare urmează a fi anulat.

Totodată, consideră eronat solicitarea reclamantului cu privire la constatarea încălcării dreptului prevăzut la art. 8 din Convenție și, pe cale de consecință, îndreptățirea acestuia la compensarea prejudiciului moral.

Or, reclamantul și în cazul în care nu a fost autorizat introducerea bateriilor de tip „AAA", avea și continuare posibilitatea menținerii legături cu membrii familiei sale prin corespondentă și convorbirile telefonice acordate în corespundere cu prevederile art. 210 Cod de executare, chiar dacă i-a fost refuzat permiterea introducerii în penitenciar a bateriilor de tip „AAA".

De asemenea, indică că obligația în materia dovedirii faptului suferințelor psihice sau fizice suportate o exercită partea vătămată (reclamantul), astfel, în cererea despre compensarea prejudiciului moral, acesta nu a demonstrat suferințe morale (psihice) sau fizice și prin ce se manifestă acestea în raport cu neacordarea introducerii a bateriilor respective, deși legislația îi pune în sarcina reclamantului demonstrarea faptului existenței daunei morale precum și demonstrarea influenței acestuia asupra vieții sale, ceea ce nu a fost demonstrat de către reclamant.

Referitor la pretinsa discriminare invocată de reclamant consideră că acesta nu a indicat criteriile de discriminare și nici nu a prezentat probe care să demonstreze faptul că ar fi fost supus tratamentului diferit față de alți condamnați aflați în situații comparabile.

Astfel, indică că pretențiile reclamantului precum că este supus discriminării sunt declarative și ne fondate.

Legat de referirile reclamantului la actele judecătorești cum ar fi încheierea Judecătoriei Orhei sediul Rezina din 3 februarie 2025 și decizia Curții de Apel Nord din 14 octombrie 2025, le consideră netemeinice pentru a fi admise. Menționând că în speța prin actele menționate instanța de fond și de recurs au dat aprecierea obiectului acțiunii/sesizării ale reclamantului cu referire la măsurile administrative ale instituției penitenciare admise în cadrul controlului de specialitate.

Intervenientul accesoriu Administrația Națională a Penitenciarelor a pledat asupra respingerii acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Poziția participanților la proces expuse în ședința de judecată.

În ședința de judecată, reclamantul Maxim TCACI, care se află în custodia statului, fiind deținut în Penitenciarul nr. 17-Rezina, fiind în imposibilitatea de a se prezenta, prin cererea de chemare în judecată depusă a solicitat admiterea acesteia.

În ședința de judecată, reprezentantul pârâtului Ministerul Justiției, Irina VALIUH a pledat pentru respingerea acțiunii depuse de Maxim TCACI, reiterând argumentele de fapt și de drept expuse în referință.

În ședința de judecată, reprezentantul intervenientului accesoriu Sveatoslav PASCALOV, a pledat pentru respingerea acțiunii depuse de Maxim TCACI, reiterând argumentele de fapt și de drept expuse în referință.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ.

Articolul 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

Articolul 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieţii sale private şi de familie, a domiciliului său şi a corespondenţei sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorităţi publice în exercitarea acestui drept decît în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege şi dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea naţională, siguranţa publică, bunăstarea economică a ţării, apărarea ordinii şi prevenirea faptelor penale, protejarea sănătăţii sau a moralei, ori protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.”

Articolul 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale:

„Exercitarea drepturilor şi libertăţilor recunoscute de prezenta convenţie trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine naţională sau socială, apartenenţă la o minoritate naţională, avere, naştere sau orice altă situaţie.”

Articolul 19 alin.(1), (2), (3), (5) din Codul Civil:

„(1) În condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial şi nepatrimonial cauzat astfel.

(2) Se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum şi profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat).

(3) Se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferinţele fizice şi psihice, precum şi diminuarea calităţii vieţii. În cazul vătămării sănătății, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacități a corpului uman (prejudiciu biologic).

(5) Repararea prejudiciului presupune repunerea persoanei lezate în situația în care s-ar fi aflat dacă prejudiciul nu se producea.”

Articolul 2036 alin.(1)-(3) din Codul civil:

„(1) În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri.

(2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existența şi întinderea prejudiciului patrimonial.

(3) Reparația prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului , muncii neremunerate în folosul comunității şi în alte cazuri prevăzute de lege.”

Articolul 2037 alin.(1) și (3) din Codul Civil:

„(1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcție de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

(3) La determinarea despăgubirii, instanţa de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare şi, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

Analizând materialele cauzei prin raportare la pretențiile formulate, la poziţiile participanților la proces și la dispozițiile legale incidente, instanța reține că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, pentru considerentele ce succed.

Probatoriul administrat la dosarul cauzei și cercetat nemijlocit în ședința de judecată confirmă că reclamantul Maxim TCACI, este deținut în Penitenciarul nr. 17-Rezina.

La 11 noiembrie 2024, în timpul vizitei, Zinaida TCACI, a intenționat să-i transmită lui Maxim TCACI două baterii de mărimea AAA și un cablu pentru încărcarea acestora, însă, administrația penitenciarului a interzis transmiterea acestor bunuri condamnatului.

La aceeași dată, Maxim TCACI a depus la administrația penitenciarului cerere prin care a solicitat să-i fie comunicat motivul interzicerii bateriilor, iar prin răspunsul din 5 decembrie 2024, reclamantul a fost informat că aceste baterii pot fi primite de către condamnat după consultarea reprezentantului administrației instituției penitenciare responsabil de segmentul respectiv și, doar în cazul dacă ele nu se regăsesc în lista de obiecte interzise prevăzute în anexa nr. 7 la Statutul executării pedepsei de către condamnați.

Nefiind de acord cu acest refuz, Maxim TCACI l-a contestat la judecătorul de instrucție, iar prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 3 februarie 2025, s-a admis cererea condamnatului Maxim TCACI privind alte chestiuni care apar în procesul executării pedepselor de către condamnați, s-a recunoscut neîntemeiat refuzul

administrației Penitenciarului nr. 17-Rezina exprimat prin interzicerea condamnatului Maxim TCACI de a primi două baterii de tip AAA și unui cablu pentru încărcarea acestora și s-a obligat administrația Penitenciarului nr. 17-Rezina să transmită aceste obiecte condamnatului (filele dosarului 10-14).

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Nord din 14 octombrie 2025, s-a respins recursul declarat de directorul Penitenciarului nr. 17-Rezina și s-a menținut încheierea instanței de fond (filele cauzei 15-20).

Invocând lezarea drepturilor sale, Maxim TCACI a promovat în justiție prezenta acțiune, solicitând încasarea sumei de 1.500 EUR, cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin încălcarea drepturilor în ce privește interzicerea de a primi și utiliza baterii, interzicerea neîntemeiată a corespondenței cu rudele, discriminarea și tratamentul degradant aplicat de agenții statului, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Reclamantul a susținut că prin refuzul neîntemeiat de a primi și utiliza bateriile, administrația penitenciarului în care este deținut i-a lezat drepturile garantate de art. 3, 8 și 14 din CEDO.

Pârâtul și intervenientul accesoriu au obiectat împotriva acestor susțineri, invocând că prin încheierea judecătorului de instrucție din 3 februarie 2025, nu a fost constatată încălcarea drepturilor lui Maxim TCACI garantate de art. 3, 8 și 14 din CEDO.

Ținând cont de opinia divergentă a participanților la proces, instanței de judecată îi revine obligația de a determina dacă prin refuzul Penitenciarului nr. 17-Rezina a fost adusă o atingere drepturilor reclamantului garantate de art. 3, 8 și 14 CEDO.

Ab initio instanța subliniază că prezentul litigiu nu are ca obiect reexaminarea legalității refuzului administrației Penitenciarului nr. 17-Rezina de a permite reclamantului primirea a două baterii de mărimea AAA și a unui cablu pentru încărcarea acestora, or, această chestiune a fost deja examinată într-o procedură distinctă, iar prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 3 februarie 2025, menținută prin decizia Curții de Apel Nord din 14 octombrie 2025, refuzul administrației penitenciare a fost recunoscut ca neîntemeiat.

Problema deferită judecății în prezenta speță este dacă refuzul deja constatat ca neîntemeiat a atins, în circumstanțele cauzei, pragul unei încălcări convenționale și dacă a produs un prejudiciu moral reparabil.

Această explicație s-a făcut în situația în care, netemeinicia unei măsuri administrative și încălcarea Convenției nu sunt noțiuni identice. Or, O măsură a administrației penitenciare poate fi greșită, insuficient justificată ori neîntemeiată, fără ca prin aceasta să fie încălcat, în mod automat, art. 3, 8 sau 14 din Convenție.

Respectiv, pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul moral pretins, instanța trebuie să verifice distinct existența dreptului protejat, natura ingerinței sau a tratamentului invocat, gravitatea atingerii, legătura de cauzalitate și existența unui prejudiciu moral efectiv.

1. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție

Principii generale

Articolul 3 CEDO consacră una dintre valorile fundamentale ale unei societăți democratice și interzice în termeni absoluți tortura, pedepsele și tratamentele inumane ori degradante. Protecția oferită de această normă este absolută, însă aplicarea ei presupune ca tratamentul invocat să atingă un prag minim de gravitate.

Aprecierea pragului minim de gravitate depinde de toate circumstanțele cauzei, inclusiv de durata tratamentului, efectele sale fizice și psihice, vârsta, starea de sănătate și situația persoanei vizate, precum și de contextul în care măsura a fost aplicată. În cazul persoanelor private de libertate, analiza trebuie făcută cu o atenție sporită, deoarece statul exercită un control direct asupra vieții cotidiene a persoanei deținute, iar aceasta se află într-o poziție de dependență față de administrația penitenciară.

Totuși, nu orice inconvenient, nemulțumire, refuz administrativ sau conduită necorespunzătoare a administrației penitenciare intră în sfera art. 3. Pentru a fi calificat drept tratament degradant, comportamentul autorității trebuie să umilească sau să înjosească persoana într-un mod incompatibil cu demnitatea umană, să provoace suferințe fizice sau psihice de o anumită intensitate ori să creeze un sentiment de teamă, inferioritate sau umilință care depășește disconfortul inerent detenției sau nemulțumirea firească față de o măsură administrativă neîntemeiată.

Prin urmare, în context penitenciar, simplul fapt că o măsură a administrației a fost anulată, recunoscută ca neîntemeiată sau lipsită de suport normativ suficient nu conduce automat la concluzia că persoana deținută a fost supusă unui tratament inuman sau degradant. Este necesară examinarea efectului concret al măsurii asupra demnității persoanei și a gravității reale a suferințelor invocate.

Aplicarea principiilor la prezenta cauză

Prin acțiunea depusă, reclamantul a invocat că refuzul administrației Penitenciarului nr. 17-Rezina de a-i permite primirea a două baterii AAA și a unui cablu pentru încărcarea acestora constituie tratament degradant. Potrivit reclamantului, refuzul a fost unul josnic și umilitor, iar prin această conduită a fost lipsit de bunuri care nu erau interzise.

Instanța reține că refuzul administrației penitenciare a fost recunoscut ca neîntemeiat prin acte judecătorești anterioare, iar această constatare este relevantă și nu poate fi ignorată, de vreme ce ea demonstrează că administrația penitenciară nu a justificat suficient refuzul de a primi bunurile respective și că reclamantul a fost nevoit să recurgă la o procedură judiciară pentru a obține recunoașterea dreptului de a primi obiectele menționate.

Cu toate acestea, actele cauzei nu demonstrează că refuzul respectiv a fost însoțit de elemente suplimentare de natură să atingă pragul art. 3 din Convenție.

Sub acest aspect, instanța precizează din lucrările cauzei nu rezultă că Maxim TCACI a fost supus violenței, amenințărilor, constrângerii fizice, presiunilor psihice, izolării, sancțiunilor disciplinare, umilirii publice sau altor conduite ostentative ori batjocoritoare, dar nu rezultă nici că refuzul a fost aplicat cu scopul de a-l înjosi, de a-l intimida sau de a-i provoca suferințe psihice.

Instanța acceptă că refuzul a putut genera reclamantului frustrare și sentimentul de arbitrar, mai ales având în vedere că acesta se află în detenție și depinde de administrația

penitenciară pentru exercitarea multor aspecte ale vieții cotidiene, însă, această frustrare nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a transforma refuzul neîntemeiat într-un tratament degradant. Pentru aplicarea art. 3 este necesară o atingere mai gravă adusă demnității persoanei.

Mai mult, instanța menționează că încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 3 februarie 2025 și decizia Curții de Apel Nord din 14 octombrie 2025, au avut ca obiect temeinicia refuzului administrației penitenciare de a transmite bunurile, nu existența unui tratament inuman sau degradant. În aceste acte judiciare nu conțin constatări privind aplicarea unor conduite contrare art. 3 din Convenție și nici nu stabilesc existența unui prejudiciu moral.

Corespunzător, instanța reține că, deși refuzul administrației penitenciare a fost neîntemeiat, în circumstanțele concrete ale cauzei acesta nu a atins pragul minim de gravitate necesar pentru a fi calificat drept tratament inuman sau degradant. Pretenția întemeiată pe art. 3 din Convenție este neîntemeiată.

2. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

Principii generale

Articolul 8 CEDO garantează dreptul oricărei persoane la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a corespondenței.

Este de menționat că persoana privată de libertate nu pierde acest drept prin simplul fapt al detenției, ci din contra, menținerea legăturilor cu familia și cu exteriorul reprezintă un element important al demnității persoanei deținute și al perspectivelor sale de reintegrare socială.

În același timp, detenția implică în mod inevitabil anumite limitări ale exercitării drepturilor garantate de art. 8. Regimul penitenciar presupune reguli privind securitatea, ordinea internă, controlul obiectelor transmise, modul de desfășurare a întrevederilor, corespondența și convorbirile telefonice. Totuși, aceste limitări trebuie să rămână compatibile cu respectarea vieții private și familiale și să nu transforme restricția inerentă detenției într-o ingerință arbitrară sau disproporționată.

Pentru a constata încălcarea art. 8, instanța trebuie inițial să stabilească dacă măsura contestată a constituit o ingerință într-unul dintre interesele protejate: viața privată, viața familială, domiciliul sau corespondența, așa cum, nu orice refuz de primire a unui bun intră automat în domeniul art. 8.

În cauzele privind persoanele deținute, un refuz privind primirea unor bunuri poate intra în sfera art. 8 atunci când bunurile au o funcție clară în menținerea vieții private, a contactelor familiale, a corespondenței ori a unei forme concrete de comunicare cu exteriorul.

La caz, totuși, această legătură trebuie demonstrată.

În opinia instanței, nu este suficient faptul că bunul a fost transmis de o rudă sau că refuzul a avut loc în contextul unei întrevederi, or, ceea ce trebuie dovedit este că refuzul a produs o limitare reală a contactului familial, a corespondenței sau a unui aspect concret al vieții private.

De asemenea, atunci când reclamantul susține că i-a fost afectat contactul cu familia, analiza nu se limitează la existența unei măsuri neîntemeiate, ci urmărește dacă persoana a fost împiedicată efectiv să comunice cu rudele, să primească vizite, să poarte convorbiri telefonice, să expedieze sau să primească corespondență ori să mențină în alt mod legături familiale reale.

Aplicarea principiilor la prezenta cauză

În litigiul deferit judecății în prezenta speță, reclamantul susține că, prin refuzul de a primi cele două baterii AAA și cablul pentru încărcarea acestora, i-a fost interzis contactul cu familia. Acesta leagă pretinsa încălcare a art. 8 de faptul că bunurile au fost transmise de o rudă și că interzicerea primirii lor ar fi afectat comunicarea familială.

Instanța reține că transmiterea unor bunuri de către rude către o persoană deținută poate avea, în anumite circumstanțe, nu doar o valoare materială, dar și o dimensiune afectivă. Un bun adus de familie poate exprima sprijin, grijă și menținerea unei legături personale. Din acest motiv, asemenea situații nu pot fi tratate formalist, ca simple chestiuni administrative lipsite de relevanță pentru art. 8.

La caz, reclamantul nu a demonstrat că refuzul primirii bunurilor a produs o afectare reală a vieții sale familiale sau a corespondenței, în condițiile în care, bunurile vizate de refuz erau două baterii de mărimea AAA și un cablu pentru încărcarea acestora, iar prin natura lor, aceste bunuri nu constituie mijloace directe de comunicare cu familia, cum sunt convorbirile telefonice, corespondența, întrevederile sau alte forme de contact permise de regimul execuțional-penal.

Reclamantul nu a explicat în mod concret pentru ce dispozitiv urmau să fie folosite bateriile și cablul, dacă acel dispozitiv era permis, dacă era destinat comunicării cu familia și dacă, în lipsa acestor obiecte, contactul cu rudele a fost efectiv imposibil sau substanțial limitat. Nu a fost prezentată nicio probă că reclamantului i-au fost refuzate convorbirile telefonice, că i-a fost limitată corespondența, că i-au fost interzise întrevederile sau că o formă concretă de comunicare familială a fost împiedicată ca urmare a refuzului primirii bunurilor.

Instanța face o distincție esențială între refuzul de a primi un obiect transmis în cadrul unei întrevederi și interzicerea contactului cu familia. Prima situație poate fi neîntemeiată și poate necesita corectare prin mecanismele prevăzute de lege. A doua presupune o atingere efectivă adusă vieții familiale sau corespondenței. În prezenta cauză, reclamantul a demonstrat prima situație, dar nu a demonstrat-o pe cea de-a doua.

Actele judecătorești anterioare confirmă că refuzul administrației penitenciare a fost neîntemeiat și că bunurile trebuiau transmise reclamantului. Ele nu stabilesc însă că reclamantului i-a fost interzis contactul cu familia, că i-a fost afectată corespondența sau că a fost lipsit de o modalitate concretă de comunicare cu exteriorul.

Instanța observă și că Administrația Națională a Penitenciarelor a susținut că reclamantul avea în continuare posibilitatea de a menține legătura cu membrii familiei prin corespondență și convorbiri telefonice, iar reclamantul nu a prezentat probe care să combată această afirmație.

În aceste condiții, refuzul primirii bunurilor, deși neîntemeiat, nu poate fi calificat ca o ingerință dovedită în dreptul reclamantului la respectarea vieții familiale sau a

corespondenței. Instanța nu exclude că, în alte circumstanțe, refuzul primirii unui obiect de la rude ar putea intra în sfera art. 8, în special dacă obiectul este indispensabil pentru comunicare sau pentru menținerea unei legături familiale concrete. Însă în această cauză, legătura dintre bateriile și cablul refuzate și pretinsa interzicere a contactului familial a rămas una afirmată, nu dovedită.

Prin urmare, instanța constată că nu a fost demonstrată încălcarea art. 8 din Convenție.

3. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 14 din Convenție

Principii generale

Articolul 14 CEDO interzice discriminarea în exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de Convenție.

Această dispoziție nu instituie un drept autonom la egalitate în afara sferei Convenției, dar se aplică atunci când faptele cauzei intră în domeniul de aplicare al unui drept garantat de Convenție sau au o legătură suficientă cu acesta.

Pentru a constata discriminarea, este necesar să se demonstreze că persoane aflate în situații analoage sau comparabile au fost tratate diferit ori că persoane aflate în situații semnificativ diferite au fost tratate în mod identic, fără o justificare obiectivă și rezonabilă. De asemenea, diferența de tratament trebuie să fie legată de un criteriu protejat, cum ar fi sexul, rasa, limba, religia, opiniile, originea socială, apartenența la o minoritate, statutul personal sau o altă situație relevantă.

Sarcina inițială a persoanei care invocă discriminarea este să prezinte elemente suficiente care permit instanței să constate, cel puțin *prima facie*, existența unei diferențe de tratament bazate pe un criteriu protejat. Doar după prezentarea acestor elemente se poate pune problema justificării diferenței de tratament de către autoritate.

Nu orice tratament incorect, arbitrar sau neîntemeiat constituie discriminare. O măsură poate fi greșită sau nejustificată fără să fie discriminatorie, dacă nu este demonstrat că ea a fost aplicată diferit în raport cu persoane comparabile și pe baza unui criteriu protejat.

Aplicarea principiilor la prezenta cauză

Reclamantul susține că a fost discriminat deoarece bunurile i-au fost interzise doar lui, în raport cu alte persoane condamnate.

Instanța constată că reclamantul nu a identificat criteriul în baza căruia ar fi fost discriminat. Din acțiune nu rezultă că refuzul primirii celor două baterii AAA și a cablului pentru încărcarea acestora ar fi fost determinat de rasă, limbă, religie, origine socială, opinii, statut personal sau de o altă situație protejată în sensul art. 14 din Convenție.

Totodată, reclamantul nu a indicat persoane concrete aflate în situații comparabile. Acesta nu a prezentat probe că altor deținuți, aflați în aceeași situație, li s-a permis primirea unor baterii AAA și a unui cablu în aceleași condiții, în timp ce lui i s-a refuzat acest drept.

Afirmația potrivit căreia bunurile au fost interzise „doar reclamantului” nu este suficientă pentru a demonstra discriminarea. Pentru aplicarea art. 14 este necesar un

minim suport factual privind diferența de tratament și criteriul pe baza căruia această diferență a fost aplicată. În lipsa acestor elemente, instanța nu poate trece la analiza justificării diferenței de tratament.

Instanța reține că refuzul administrației penitenciare a fost recunoscut ca neîntemeiat. Totuși, caracterul neîntemeiat al refuzului nu demonstrează, în sine, discriminarea. El poate indica o eroare administrativă sau o aplicare incorectă a regulilor privind primirea bunurilor, dar nu dovedește existența unui tratament diferențiat bazat pe un criteriu protejat.

Prin urmare, pretenția întemeiată pe art. 14 din Convenție este neîntemeiată.

4. Cu privire la repararea prejudiciului moral

Instanța de judecată enunță că repararea prejudiciului moral are caracter compensator și urmărește acordarea unei satisfacții echitabile persoanei care a suferit o atingere reală adusă drepturilor sale personale nepatrimoniale.

În cauzele în care prejudiciul moral este pretins ca urmare a încălcării unor drepturi garantate de Convenție, instanța trebuie să stabilească dacă a existat o încălcare a dreptului invocat, dacă reclamantul a suportat suferințe fizice sau psihice ori o diminuare a calității vieții și dacă există legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul pretins.

Despăgubirea morală nu are rol punitiv. Ea nu se acordă pentru a sancționa autoritatea publică pentru orice eroare administrativă, ci pentru a compensa persoana pentru o suferință reală cauzată prin încălcarea unui drept protejat.

Prin acțiunea depusă, reclamantul solicită încasarea sumei echivalente cu 1.500 EUR, invocând suferințe psiho-emoționale considerabile, generate de refuzul administrației penitenciare de a-i permite primirea celor două baterii AAA și a cablului pentru încărcarea acestora.

Instanța reține că reclamantul a obținut deja un remediu în procedura anterioară: refuzul administrației penitenciare a fost recunoscut ca neîntemeiat, iar administrația a fost obligată să transmită bunurile. Acest remediu a vizat direct neregularitatea administrativă reclamată.

Pentru acordarea unei despăgubiri morale suplimentare, reclamantul trebuia să demonstreze că refuzul a produs o atingere convențională distinctă și un prejudiciu moral reparabil. Or, din considerentele expuse anterior, instanța nu a constatat încălcarea art. 3, 8 sau 14 din Convenție.

Instanța nu exclude că un refuz neîntemeiat al administrației penitenciare poate, în anumite circumstanțe, să cauzeze prejudiciu moral. Totuși, în prezenta cauză, reclamantul nu a demonstrat consecințe psihice individualizate, diminuarea calității vieții, imposibilitatea comunicării cu familia, afectarea reală a corespondenței sau atingerea demnității la nivelul cerut de Convenție.

Susținerea reclamantului potrivit căreia trăiește cu teama că poate fi lipsit, în orice moment, de bunuri neinterzise exprimă o stare de nemulțumire și neîncredere față de conduita administrației penitenciare. Această percepție poate fi înțeleasă în contextul unui refuz ulterior calificat ca neîntemeiat. Totuși, despăgubirea morală nu poate fi întemeiată

exclusiv pe o temere generală privind eventuale refuzuri viitoare sau pe nemulțumirea subiectivă față de conduita administrației.

În lipsa unei încălcări dovedite a drepturilor invocate și în lipsa unui prejudiciu moral concret, instanța nu poate angaja răspunderea statului pentru suma solicitată de reclamant.

Prin urmare, pretenția privind repararea prejudiciului moral urmează a fi respinsă.

Având în vedere că pretenția reclamantului privind repararea prejudiciului moral a fost respinsă, instanța va respinge și cerința accesorie privind compensarea cheltuielilor de judecată urmează a fi respinsă.

Instanța reține că refuzul administrației Penitenciarului nr. 17-Rezina de a permite reclamantului primirea a două baterii AAA și a unui cablu pentru încărcarea acestora a fost deja recunoscut ca neîntemeiat prin acte judecătorești anterioare. Această constatare este relevantă și nu este pusă în discuție în prezenta cauză.

Totuși, reclamantul nu a demonstrat că refuzul respectiv a depășit nivelul unei măsuri administrative neîntemeiate și a constituit tratament degradant în sensul art. 3 din Convenție, ingerință reală în viața privată, viața familială sau corespondență în sensul art. 8 din Convenție ori discriminare în sensul art. 14 din Convenție.

În aceste condiții, nefiind demonstrată încălcarea drepturilor invocate și nici existența unui prejudiciu moral reparabil, cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile articolelor 236, 238–241 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată,-

h o t ă r ă ș t e :

Cererea de chemare în judecată înaintată de Maxim TCACI împotriva Ministerului Justiției, cu participarea intervenientului accesoriu Administrația Națională a Penitenciarelor privind repararea prejudiciului moral cauzat prin interzicerea de a primi și utiliza baterii, interzicerea neîntemeiată a corespondenței cu rudele, discriminarea și tratamentul degradant aplicat de agenții statului și compensarea cheltuielilor de judecată, ***se respinge ca fiind neîntemeiată***.

Se explică participanților la proces că instanța va întocmi hotărârea integrală dacă, în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, aceștia vor solicita în mod expres acest lucru sau dacă în același termen va fi depusă cerere de apel.

Hotărârea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii.

Cererea de apel se depune la Judecătoria Chișinău, sediul Centru.

Președintele ședinței,
Judecătorul,

Ion BOCAN